

Fundamentalism creștin

Fundamentalism creștin

Se vorbește mult despre fundamentalism, cum că ar fi rău. Dar, ia să vedem ce înseamnă, la origine, termenul “fundamentalist”. Înseamnă a susține și respecta anumite principii fundamentale pentru o filosofie, doctrină sau religie. Astfel, a fi fundamentalist islamic înseamnă a respecta ceea ce este de bază pentru islamism, adică a-l respecta pe Mahomed și urma exemplul lui. Iar Mahomed a fost un războinic, care și-a întemeiat un imperiu prin războaie. În concluzie, a fi fundamentalist islamic înseamnă a fi un războinic, ca Mahomed care a impus religia lui prin forță și cu amenințarea cu moartea. Prin extensia caracterului războinic al fundamentalistilor islamici și asupra altor religii ar rezulta că este foarte rău să fii fundamentalist. Dar, oare așa să stea lucrurile și cu creștinismul? A fi fundamentalist creștin înseamnă a-i respecta pe Isus și pe apostolii Lui și a urma exemplul lor. Ori, aceștia nu au fost nicidecum războinici, ci Isus a murit crucificat spunând “Tată, iartă-i, pentru că nu știu ce fac” și atunci nu a amenințat pe nimeni. Și apostolii au murit și ei ca martiri, fără ca vreunul din ei să fi îndemnat la violență. Deci cei care au luptat în cruciade și cei care au făcut inchiziția nu au fost fundamentalisti creștini în adevăratul sens al cuvântului, pentru că, dacă ar fi fost, atunci ar fi întors și obrazul celălalt când cineva le dădea o palmă...

Bine! Veti zice, ai spus ceea ce nu fac fundamentalistii creștini, dar ce sunt ei de fapt, și ce fac ei?

A fi fundamentalist creștin înseamnă a fi convins că “toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3.16-17). Adică orice text din Biblie este inspirat de Dumnezeu și are un sens bine determinat, chiar dacă ceva din sensul lui se întâmplă să ne scape.

Și, atunci, deci, creștinul acela se consideră superior altora pentru că are în Biblie tot ce trebuie? Nu! Ci se consideră un păcătos – care, în unele privințe, se poate să fie chiar mai rău decât alții care nu sunt creștini, dar un păcătos mântuit prin credința în Isus Hristos, “Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”, pentru că “și noi eram altădată fără minte, neascultători, robiți diferitelor poftes și plăceri, trăind în răutate și în invidie, vrednici de a fi urâți” (Tit 3.3), dar, dacă “plata păcatului este moartea”, “darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6.23). Mântuirea, adică salvarea din iazul de foc, la care este condamnat diavolul – sursa primară a răului din lume – este obținută nu în urma unor eforturi pentru a face bine și a unor realizări personale, în genul în care un salariat, pentru anumite sarcini de serviciu îndeplinite, obține un salariu de la un patron, ci este “prin har”, adică este o favoare din partea lui Dumnezeu; pentru că “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3.16). Deci, mântuirea este dar de la Dumnezeu și nimeni nu o poate obține în baza meritelor lui, “pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Rom. 3.23). Iar faptele bune sunt inspirate de Dumnezeu și împlinite prin puterea pe care o dă Dumnezeu și nu sunt nicidecum argumente prin care omul care a păcătuit și a moștenit o fire păcătoasă de la Adam – primul om care a păcătuit – să se poată îndreptăți înaintea lui Dumnezeu. Prețul pentru răscumpărarea celor credincioși a fost plătit de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ în trup omenesc și s-a jertfit ca să plătească acel preț a răscumpărării pe care nimeni altul nu l-ar fi putut plăti. El știe că, dacă mântuirea lui ar depinde chiar și numai în proporție de unu la mie de ceea ce face el, atunci el ar fi iremediabil pierdut. Așa că un creștin adevărat nu se laudă că este mai bun decât alți oameni, ci îl laudă pe Domnul și își pune toată încrederea în El pentru orice lucru.

Și, atunci, dacă am spus că, având Biblia, este pregătit pentru orice lucrare bună, înseamnă că acești creștini vor face lumea un loc mai bun, nu-ia așa? Ei bine, nu, pentru că “lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5.19) și pentru că lumea ca sistem economic și social-politic este vrăjmașă lui Dumnezeu și lui Isus, iar creștinul adevărat nu are de așteptat în această lume decât suferințe, așa cum și Isus nu a avut decât de suferit în lume când a venit ca să ne mântuiască. El îl așteaptă pe Isus, cel înviat, care va veni ca să schimbe toate lucrurile pe pământ când va veni ca să împărătească. Dar speranța lui nu se leagă de pământ, ci de cer, pentru că știe că va fi în cer împreună cu Isus. Știe că, dacă va muri, va învia și va fi în eternitate cu Domnul. Pentru el moartea îl aduce “acasă la Domnul”, dar nicidecum nu gândește să se sinucidă pentru că este convins că, dacă mai este pe pământ, aceasta este pentru că Domnul mai are de lucrat în el și prin el. Nu că Dumnezeul atotputernic ar avea neapărată nevoie de el, ci pentru că Lui îi place să-l onoreze pe om făcându-l lucrător împreună cu el. Și, dacă lucrează ceva pentru Domnul, creștinul adevărat o face cu sentimentul că are o datorie, și, în același timp o onoare să lucreze. El nu va face “din evlavie o sursă de câștig” (1 Tim. 6.5) și nu va căuta să obțină profit material de pe urma credinței, știind că Domnul îl va răsplăti. Îl doare că atât de mulți, disprețuindu-l pe Domnul Isus, se îndreaptă spre chinul etern, dar știe că, dacă cineva se pocăiește – adică admite că este un păcătos vrednic de moarte și de iazul de foc și recunoaște că numai prin Domnul Isus poate avea viața eternă – aceasta este o lucrare minunată pe care numai Domnul o poate face în inima acelui om și că această transformare – “nașterea din nou” – nu este “nici din carne și sânge, nici din voia unui om, ci din Dumnezeu”, așa că el nu are motive să se laude cu realizările lui, ci doar motive să-l laude pe Domnul.

Și, atunci ceea ce este scris aici vrea să fie un crez, ca pe baza lui să se înființeze o biserică zis “fundamentalist creștină”? Nu! M-aș abține de la a formula un crez, pentru că, așa cum mai spunea altcineva odinioară, mi-e teamă, în primul rând că nu l-aș putea face să cuprindă tot ceea ce trebuie să cuprindă, apoi că aș pune acolo unele lucruri pe care nu s-ar cuveni să le cuprindă. Să fac o nouă biserică? Nu! Pentru că sunt convins că nu aș putea-o face mai bună decât alte organizații omenești care se numesc biserici. Ci sunt convins că “Domnul cunoaște pe cei care sunt ai săi” (2 Tim. 2.19), fie că ei se află în biserica catolică, în cea ortodoxă sau în diferite biserici protestante sau neoprotestante. Cei mântuiți prin credința în Isus se pot afla, prin tradiție sau din întâmplare, în diferite organizații omenești numite biserici. Și ei, așa risipiți cum sunt, alcătuiesc Adunarea Domnului Isus, și pe ei Domnul îi va uni la venirea Lui. Încercările omenești de a face o unire nu duc decât la compromisuri prin care se împacă orgoliile și pretențiile unor oameni, dar care în nici un caz nu-l onorează pe Domnul. Și, știind că “oricine rostește numele Domnului” trebuie “să se depărteze de nedreptate” (2 Tim. 2.19), un adevărat creștin nu se va înregimenta în nici o organizație numită biserică în care sunt anumite învățături sau practici care au ceva contrar învățăturilor date în Noul Testament și practicilor recomandate de Isus și de apostoli. Dar face aceasta fără a-i condamna în bloc pe toți cei care se întâmplă să fie într-o biserică unde sunt niște lucruri în dezacord cu Scriptura: poate că printre ei sunt unii care sunt răscumpărați cu același preț al sângelui Domnului Isus, dar n-au ajuns să primească lumina pentru a înțelege unele adevăruri ale Scripturii ... În fond istoria prezentată în Scriptură arată că orice a fost

încredințat răspunderii omului a ajuns să fie stricat. Și așa s-a întâmplat și cu biserica, dar Domnul, în harul lui, îi va salva pe cei care se încred în El, chiar dacă au căzut grav.

Și am scris acestea în ideea ca, măcar unul din cei care va citi aceste rânduri să-și pună toată încrederea în Domnul Isus.

“Dacă vestesc Evanghelia, nu am de ce să mă laud; pentru că este pusă asupra mea o datorie...” (1 Cor. 9.16).

Și trebuie să mărturisesc, cu rușine că, în ceea ce privește felul meu de viață, nu sunt destul de fundamentalist creștin și nici nu cred că, de la apostoli încoace, se poate spune că a mai fost cineva suficient de fundamentalist creștin...

clickbible.org